

CYKLO COLOMBIA 11.1-11.2 2017

Aneb zemí ostnatého drátu a holinek na kole od severu k jihu.....

Na začátek bych chtěl uvést na pravou míru ten podtitul-Kolumbie je opravdu oplocená ostnácem celá-ale z důvodu soukromého vlastnictví,jak pastviny kolem silnice v Karibiku,tak horská louka v 3500 m...A holínky se nosí ve všech klimatických pásmech kvůli hadům...

Začalo to několika telefonáty od kamaráda Honzy,zakoupení letenek v srpnu 16,trocha korespondence koncem roku a 11.1.17 brzy ráno

stojíme já,Honza a Vašek s zabalenými koly na letišti v Mnichově.Přes Madrid(3 h) a pak letíme 10 hodin nad Atlantikem a po páté odpo přistáváme v Bogotě. Na to ,že je asi 7 st nad

rovníkem,je tam příjemně,což je dáno nadmořskou výškou 2600 m.Ještě před přistáním pozoruji z okénka zátoku u Maracaiba,o pirátech,kteří tu měli v 16 stol.základnu jsem jako kluk četl,a hory na Kol/Venezuel.hranici kam pojedeme, jsou taky krásně vidět,než letadlo začne klesat.

Po vstupních procedurách se nám podaří sehnat naše nadrozměrná kola,a dost práce dá i vydobýt místní měnu. Při směně za dolary chtějí asi 3 lejstra údajů vč otisků ukazováčku. Při výběru z bankomatu si musíte zvyknout na svižné tempo,jak zaváháte 3

vteřiny,tak začínáte od znova,kartu to našťestí nepolyká-asi trochu prevence švindlování..

Po 7h. se nám podařilo koupit letenku na pobřeží do Cartageny,odlet v 8.20 se přesouvá o hodinu,o dvě se letadlo konečně naplní a tak v 10.20 letíme,jinak by jsme v místní pivnici s pivem za 130,- propili majlant.

V Cartageně je dusno a voní to jak v staré sauně-tady je rovník(11 st nad) znát. Z kol v krabicích si uděláme hradbu v ztichlé hale kolem laviček,na nichž se dá spát,s tím že jeden bude vždy hlídat,když se nad ránem budím,spíme všichni,stejně jako ostatní lidé na lavičkách okolo v hale. Po 4 začínáme dohánět zanedbanou hygienu,a jak hala

ožívá,vybalujeme kola,montujeme,převlíkame a po 6té jsme ready,a vyrážíme do města,což je asi 8 km.

Cartagena je po ránu příjemná,a když najdeme krám s potavinami,tak se nám na ty hradby,co kdysi vystavěli,když je tu vyděsili piráti svými nájezdy,kouká ještě líp.

Po 10h. se nám dokonce podaří najít obchůdek s pohledy a hlavně schránkou,pohledy skutečně dojdou asi 3 dny před našim příjezdem.

K 11h.se nám zdá,že jsme vše zajímavé už viděli,víc by ostatně přes davy turistů kteří začínají plnit ulice,nebylo vidět,v městě se dělá vedro,tak vyrážíme podél pobřeží na severovýchod.Vlny mocně špoluchají na silnici,což vadí početným motorkářům,my jedeme naštěstí v protisměru. Potkáváme první jídelnu lidovku-cocina ,první comida corriente-hotovka za 60,- maj jen jídlo,pivo ale ochotně přinesou ze sousední hospůdky...jako ještě mnohokrát za celou cestu-nemaj s tím problém.

Asi po 5 km pobřežní silnice mizí v pojezdu pod skoro dostavěným resortem,aby měli pasanti volný přístup k moři. Je popolední vedro,tak to zkusíme na opuštěné pláži s koupačkou,vlny jsou jak kráva,tak jen do mělkého,i tak to s člověkem dost hází-což vyláká z vzdálené budky plavčíka v neporenu(je asi 40 st vedro),který nas upozorní na zákaz koupání.

Dalších asi 15 km vede buď předměstskými slumy nebo rozestavěnými resorty,až se dostaneme za město,z jedné strany moře,z druhé docela pustina,po nějaké občerstvovně ani památky,z vedra je nám mírně šoufl,i dělníci od silnice jsou zalezlí ve stínu.Tak odbočujeme k něčemu co vypadá lákavě-ale hotel to není,jen vzorkovna pro zamýšlený resort pro místní i USA zbohatlíky. Velká klimatizovaná hala s modelem resortu 10x10 ma

vedle několik vzorových bytů,také klima. Provádí tu pěkný holky,cizince,i když nevypadají,že by nějaký byt koupili,neodmítnou. Na bytech je zvláštní,že vedle kuchyňské linky jsou úzké dveře a za nimi komůrka pro služku tak 1,8x 3 m s vlastní sprchou a WC.

Prohlížíme důkladně,aby nás klima stačila ochladit,a odpočati vyrážíme po 3tí h.dál podél pobřeží. Jsou to houpáky ,kolem docela pustina,na hotel to moc nevypadá. Zato potkáváme prvního leguána,je to pro nás

nezvyklé zvíře asi 3/4m dl s zubatým kokrhelem na hlavě-objíždím ho uctivě okolo,vyhřívá se na okraji silnice. Potkáváme jen pár samot,jeden resort,kam nás nepustí a v půl 6 jsme v velké vesnici Arojo Grande,kde to vypadá na ubytování,ale až když se šerí,chápeme že si z nás dělají šoufky a posílají nás od čerta k ďáblu.Tak že splivnem půlkilové rybky tomatovky s sladkou houskou,zapijeme pivem a vyrážíme do šera zase na hlavní silnici.

Na nocleh to nevypadá ani tady,hned za příkopem je na kůlech z obou stran ostnác ve 3 řadách-pastviny. Jsme rádi,že po asi km je odbočka kamsi do leva z kopce,nejdřív jedeme,pak už v hlubokém písku tlačíme skoro potmě lesem,za zatáčkou to vypadá na domek ba i živáčka,který na naši lámanou žádost o místo na stan odpovídá kladně. Další domek stojí na břehu docela velkého jezera,je tu,i když je skoro tma,až moc živo. Než postavíme stan,začnou se mladíci na motorkách rozjíždět,každý odváží půl vědra asi 15 cm rybek..Svou neumělou španělštinou nechtě vytvářím pár vtípků kterým se smějí jak blázni-j sme jejich TV.Honza s Vaškem zalézají do stanu před moskyty,já se jdu bavit s těmi co tu bydlí-asi 50 letý pán s 15 l synem a jeho mladí,pár,kteří tu hospodaří.

Ve tmě nejsou moc vidět, opálení je tu silné, naštěstí někde u dalšího domku naskakuje centrálka, a na verandě se rozsvěcí mdlá žárovka, tak že aspoň vím, kde kdo je. Bavím se s hostiteli o rodině, odkud kam, jestli tu jsou serpiente (hadi), jestli leguán kouše a když mě nabádají, ať se jdu vykoupat do jezera, ptám se na krokodýly. Prý ne, jen kajmani, pěkně děkuju.

Asi v osm se zvedají-jde se spát. Trochu víc na sever než u nás svítí večernice a nad stromy se klube měsíc v úplňku.

Když jsme v nejlepší spání, začne řvát rádio na plné pecky-je jedna hodina, místní asi využívají svitu měsíce a nočního chladku a pracují kolem domu, k tomu si vyzpěvují s rádiem šlágry. V 5 vylézám, moc jsem se nevyspal a pozoruji lovce na dlabaných loďkách, už je trochu vidět a měsíc na nebi je skoro jako slunce....

Postupně se přicházejí podívat sousedi, když

sháním pitnou vodu, naleje mi pán z 40 l barelu-vozí ji prý 35 km až z Cartageny starým autem. Pán jde v 7 do práce-dělá kropiče na stavbě silnice, mladí jedou lovit, hospodyně vaří na ohni a my se loučíme s naším prvním noclehem.

Po ránu to po naší pobřežní 90a jde, provoz není silný ale po 10 slunce vystrkuje drápky, je vedro a my se prodíráme proti brise, která fouká přímo proti, na houpačkách je to z kopce 15, do kopce 8...otrava, a ještě nám v hospůdce podávají pivo Bavaria, obsah 0.18 l...to je vypocené dřív než nasedneme na kolo. Hospůdky jsou jen u křižovatek, tak že za dopo asi 2, jinak docela pusto. Před polednem odbočíme k Volcanu El Totumo, bahenní sopce na břehu stejnojmenné laguny-na špici asi 20 m kuželu je kráter s léčivým bahnem, kterým probublávají bahenní plyny, dá se v tom vykoupat a pak sejít po schodech vykoupat se v laguně-my to nezkoušíme, ale dvě místní rodinky ano, tak aspoň pokoukáme a jedeme dál.

Oběd máme až po jedné u restaurace Sombrero, dost drahá, jídla za 200 jsou základ, ale pivo maj za rozumné ceny, v tom vedru leze do hlavy, odpočíváme až do 3, a protože nás to proti větru už nebaví, zajíždíme do vnitrozemí, vítr tu tolik nefuní, ale zase kopce. Draze kupovaná voda se mění v pot a čuráme něco žlutozeleného, až nás to děsí. Kopec nemá konce, ale na

vršku je nějaká radioanténa a kus vedle dům s jakousi teráskou, kde se dá sedět a koukat do údolí, a pít pivo, ke kterému nám dali kelímek ledu-chladíme jen zvenčí, místní voda je pro naše útroby zrádná. Protože je už po páté hodině, sjíždíme a zase vyjíždíme k obci Tubará, kde se dá sice nakoupit, ale nocleh tu nikde není. Pod vsí prohlédneme několik míst, kde by se dalo spát, ale žádná není ideální, tak když vidím u prostého domku pár lidí, ptám se, zda je

možno postavit stan u nich na dvorku za plotem, souhlasí a vyhrne se celá rodina, volají na sousedy, ať se přijdou podívat, jak se staví stan. Honza podaruje nejmenší sojovým sukem, a

když pak v noci slyšíme z okna dětský pláč,strašíme Honzu,že ho bolí břicho po jeho suku. Spát zase za prasáka,večeře rybičky..Ráno vstávám ještě za šera,abych provedl ranní toaletu-kvůli hadům ze silnice přímo do příkopu,Honza vstával dýl,a měl to už se svědky.

Když máme sbaleno,projíždí kolem pár horských cyklistů.voláme na ně,a oni se za chvíli vrací s asi 6 kamarády-kamarádkami. Jejich dotmava opálené tváře ladí s oblečením,fotíme se,trochu probíráme naši trasu,potězkávají naše kola,vyměňujem FB adresy.

Když odjedou,přejedeme do vedlejší vsi a posnídáme u obchodu,do Barranquily je to s kopce,dole je vedro.Když dumáme u obřího kruháku kam jet,projíždějí auty s koly na držácích naši ranní hosté-cyklisté.

Projet kruhák je trochu drsná záležitost,značky

o přednosti chybí,kdo dá komu přednost je na řidičích,ale funguje to,sice s pár infarktovými situacemi. Bohužel jedem špatně,tak si ho projedem ještě jednou,a objíždíme město jako

Praha po jižní spojce,což je docela opruz,kor v poledním

vedru.Po asi 10 km toho máme dost,tak odbočujeme do

předměstí Soledad,kde si nakupujeme v marketu a obědváme ve stínu.Trochu konverzujeme s místními,tak se dohodneme s

pánem ,že nás nechá přespat u něj v domě s koupelnou,kterou už dost potřebujeme.Jedeme za ním do předměstí,dům je

řadovka,docela na místní poměry zařízená,i noťas s

internetem,kuchyň na dvorku,jak je tu zvykem.Než se dáme do

pořádku,máme zase hlad,a tak vyrážíme do ulic na gáblík,je tu

živo,v každé ulici hraje jiná hudba,po osmé se to dá na plnné

pecky,až nadskakujeme na postelích-a tak to tu je prý

pá,so,ne!..Šli jsme brzo spát,ráno vstáváme v 5,aby jsme přejeli

úžinu mezi Barra a Cienágou než bude vedro a bude foukat brisa proti.

Domáci má velkého syna,a večer se vrátila manželka s asi 10 l dcerkou z prázdnin a má z nás radost,ale zase dala asi za hodku dům do pořádku.Domácímu jsme za nocleh docela slušně zaplatili,a tak nás ráno navádí autem na most přes ř. Magdalénu,jak zjišťujeme,ze zjištěných důvodů-zastavuje u puimpy a stahuje nás o asi 180 na benzín...

Konečně se loučíme,koukáme z mostu na mohutnou řeku Magdalenu,která teče asi 2000 km přes celou Kolumbii od jihu k severu a vypouští své vody(a též řeky Caucy,Sogamoso a j.) do vod Karibiku.Projíždíme katry,a máme to 50 km mezi mořem a bažinami k dalším katrům u města Cienága,jinak je tu pusto,občas značka s hadem nebo ještěřem...a střeby z lahví. Nejde mi tachák,ale jsou tu patníky s km,tak když se oteplí,zjišťují že se potřebují napít co 2 km,dva litry vody mi dojdou přesně 2 km před koncem úseku.Ke konci vystupuje z mlhy silueta pohoří Sierra Nevada de Santa Marta,nej kopec Christobal Colon má 5750.

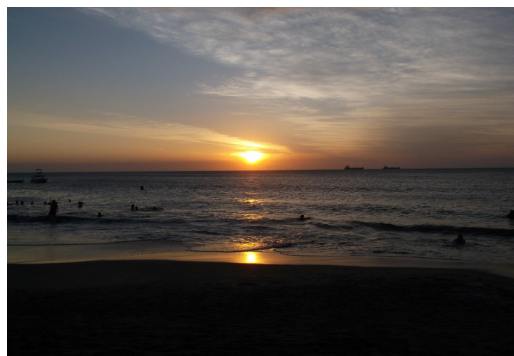

Hned za katro je mírně předražené občerstvení,pivo bodne, a projíždíme jakýmsi rybářským slumy,na konci je kuchyně pro kamoňáky,Comida za 60, dáváme oběd,dojedeme do Cienágy,dokoupíme pití a za městem odbočujeme doleva po silnici mezi pobřežím a horami. Do 3 odpočíváme za opuštěnou policejní váhou,pak dojedem 20 km do předměstí Santa Marty.-Rodadera-u občerstvení se setkáváme s místními MTB cyklisty-černé dre,sy s klikyháky-Movistar. Najdeme slušný penzion za 300,ale když

se nastěhujeme,zjišťujeme že tu neteče voda. Reklamujeme u majitele,který připomíná vietnamce,za pokřiku „aua,aua“dovleče dvě vědra vody,a slibuje že voda bude-nádrž na střeše je asi prázdná.

Na všechny reklamace odpovídá aua aua,tak se sbalíme a jdeme se vykoupat do moře-je tu klidná zátoka u hotelů,kde je senzační koupání,a nádherný západ slunce...V shop centru vedle hotelů vytahujeme peníze z bankomatu,nakupujeme piva a dobroty a děláme si prima večer.

Ráno už aua teče,my odjíždíme na Santa Martu. Ranní provoz je hustý,ale staré město s přístavní zátokou a ostrovem uprostřed stojí za to.Pomalu vyrážíme na východ po silnici mezi parkem Tayrona na pobřeží a horami,jede se jen do 350 m,ale v tom vedru to stojí za to. V jedné zatáčce vidím přejetého velkého hada,stočeného do klubka,když se k němu pěšky vracím,nevím zda je mrtvý,rychle fotím a mizím.

Nahoře je našťestí krám s pivem,ještě kousek do kopce,a pak sjezd deštným pralesem.Dole je pěkná hospoda- jídlo i pivo,slušné ceny,vyhlašujeme polední pauzu. V tv vidíme,jak se u nás někde zřítila pod sněhem sportovní hala,tady už je zase asi 35 st. Do parku Tayrona se nám nechce,mastné vlezne i služby,tak se ubytováváme asi 20 km za v surfařském campu Casa Grande za Los Naranjos. Je tu hluboký písek s palmami,pod nimi stolky ,na

kmeni zásuvky a světýlka. Moře je pěkně rozbouřené,4 m vlny se ženou na vysoký břeh,pokus o vykoupaní končí buď omlácením o břeh nebo snahou stáhnout do moře.Vaříme polévku na liháči,pivo tu maj dost drahé,ale chlapcům chutná.Sedíme po tmě pod palmou,sice jsme se nastříkali místním biolitem,ale kotníky ne,a ráno je máme pěkně ožrané od moskytů.Moře dělá rámus a na noc nejde vypnout,přesto se nám ve stanu spí dobře.Hvězdy nad hlavou,hučení moře,když v noci čůráte pod palmou....romantika!!

Ráno vyrážíme dál podél pobřeží,prales zasahuje až sem,a tak tu jsou aleje banánovníků,plody zakryté modrými pytli asi aby vyhověli normám EU.Ovoce je v stáncích u silnice za hubičku,pouze doplňujeme cestou pití a živíme se ovocem.Vyjíždíme trochu do kopce,a tak máme krásné výhledy na rozbouřený Karibik,i pobřeží před námi,které tu mírně vybíhá na

sever.

Paolomino vypadá na mapě jako větší město, ale podél silnice je půl km shopů beton/plech, a už jsme venku, občas nějaká farma, ale jinak dost pusto. Zato nefouká vítr, kolem cesty stromy, a tak se jede příjemně.

Dalších 20 km nic, až zase pár krámků u silnici (asi Mingueo), ale cocina žádná, na mapě na dohled další pueblo není, tak chlapce upozorňuji na přístřešek s několika hrnci, který si hrdě říká „Restaurante La Mona“, my mu dáváme přezdívku „U šesti hrnců“, ale hlad máme, tak jdeme dál. Já si dávám polévku, což je klasický

vývar s kusem masa s kostí, a pak to co kluci-kus masa, žluté nudle a salát z vařených červených řep. Obsluhuje starší paní, její asi dcera počítá a kasíruje, tak 15 let, těhotná, nám ochotně jde naproti pro pivo-přináší $\frac{3}{4}$ l Aquily, které ochotně otevírá zuby vojáček se samopalem, co si přišel z vedlejšího kulometného hnízda na polívku!

Jídlo bylo chutné, a bez následků, o zbytky se podělíme se psem, a při siestě pozorujeme prodáváče jídla asi z naší kuchyně, jak se vtírají s podnosem do busů, které tu přibrzdí na retardéru. Mají ták, uprostřed nějaké maso a kolem zabalené porce rýže, je to zde oblíbené občerstvení, ale ne každý bus je pustí dovnitř, svezou se vždy do další stanice, a tam se zase snaží dostat zpět.

Nám se do vedra nechce, ale vyrážíme o kus dál odbočujeme k pobřeží na Remedios, které vypadá na letovisko-tedy chtělo by jím být, kromě jedné hospody a moderně upraveného náměstí tu nic není, naposledy se koupou v karibě, vlny se mnou smýkají v písku, mám ho plné plavky. Zbytečně jsme si zajeli, vracíme se asi 8 km k naší silnici 90ce, je zase k páté, a my bez noclehu. Další plechové pueblo, nakupujeme železné zásoby, neb by jsme měli brzy odbočit do vnitrozemí, silnice vede dál do Riocachy, jednoho ze dvou větších měst na pustém polostrově La Quachira.

My po pár km odbočíme do prava, a už trochu za šera koukáme ze silnice na vesnici Tigreras, která dost připomíná slum, na nocleh to tu nevypadá. Do další vesnice to je tak 7 km, a bůh ví, jestli tam je nocleh. Na konci jsou nějaké ostnácem oplocené parcely, asi 200 m od nás stojí jakýsi domek kolem něj lidi, u brány cedule „Vila Zaida“. Začnu pokřikovat „Hola, hola“ asi po 5 minutách přijde tmavá paní s dítětem na ruce a asi 10 snědými dětmi k bráně, lámaně jí vysvětlují, že „puesto por tienda de campaña, una noche, tres hombres...“ když to opakuju asi po 3, a ukazuju že se stmívá a dávám ruce pod hlavu, otevře vrata a vykazuje nám prашnou parcelu na půl cestě k domu, který má do vily dost daleko-je z hlíny, obložený tyčkami.

Děti je asi 15, jsme jejich TV, dávám dvě nejstarším dvě rozteklé Horalky, což vyvolává explozi-děti se vrhnou na jednu hromadu, z které po 3 vteřinách vyrazí dvě děti s papírem od oplatek, a za nimi další, každé různě umazané od rozteklé čokolády. Stavíme stan, z kol sundáváme vše hejbací, jinak by si děti hrály do půlnoci, kola zamykáme k stromu, bágly dáme pod plachtu z jedné strany stanu, leháme si dovnitř jak jsme, tři vedrem a

115 km rozpálená těla, z kterých sálá, děti to po asi 10 minutách přestane bavit, a jdou domů. Konečně se můžeme trochu převléknout, a odvětrat stan v dusném večeru. V noci jdu na WC tak 5 m od stanu, dál jsou křoví a prý serpiente, jak nás strašily děti.

Když se ráno k 6 jen trochu rozední, už je u stanu asi 5 dětí, zrovna když přemýšlím, kam na ranní toaletu. Ptám se- Donde es baños?, ???krčí rameny děti, Pampa es baños?-culí se a přikývují. Sii. Děti zatím přibývá, rychle balíme, mamince dáváme dvě kila a mizíme zklamaným dětem za plotem, maj po zábavě. V další vsi se můžeme najíst u krámu, vím je to drsné, ale s těmi dětmi to vážně nešlo- nevypadaly hladově, spíš musely jíst co zrovna doma měly...

V další vesnici Aroyo arena, uhýbáme doprava, směrem k výběžku hor, rovně je to tak 50 km do Maicáa, hl města kraje La Quachira. My dojíždíme skoro savanou, z které občas vylézají

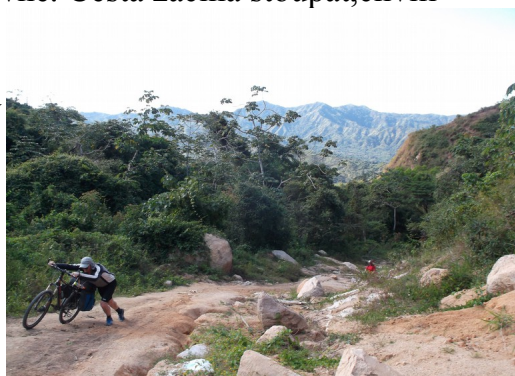
na silnici malí hádkové a syčí, do Tomarrazonu, je tu kontrolní policejní bod obložený pytli s pískem, skoro naproti skvělá jídelna, je čas oběda, a končí tu asfaltka. Během jídla se ptáme policisty u vedlejšího stolu, zda to jde přejet pohoří po cestě, která je na mapě jako silnice nižší třídy, což nám důrazně zakazuje a ukazuje, že se máme vrátit a objet to po hlavní. Když odejde, hostinský nám říká, že by se tam jet dalo, je to prašná cesta, a terňáky tam jezdí. Zpátky

se nám nechce, náš policajt na checkpointu není, tak se jako jedeme podívat dál do vesnice, a valíme dál směrem k horám po cestě, kterou tam asi vede.

Horší je to na křižovatkách, ale jsou tu všude jakési záhumenky, a na nich vždy někdo kdo nám poradí. Na jedné křižovatce odbočujeme na brod přes řeku, jak nám radí mapa. Za řekou začíná džungle, která z části pohlcuje cestu, jede se zatím dobře, jen po několika km zase křižovatka, jedeme jak myslíme, kus dál asi půl km v porostu farma, místo brány 5 řad ostnáče, asi to jednou za 14 dní odmotaj, když jedou do města.

Přivábit někoho trvá snad 10 minut, ale jedeme prý správně. Cesta začíná stoupat, chvíli jedeme, pak tlačíme, a na konec i neseme, kolo s

brašnami se nedá vyrvat nahoru. Nahoře se to trochu rovná, tak odpočíváme, a najednou se do kopce rve starý americký tereňák, my zíráme co dovede, a řidič nahoře zírá na nás, říká že pohoří se dá přejet a v civilizaci jsme tak za 2 hodiny- to se hodí, jsou 4h. Cestou dál vidíme asi dva domky, oplocené ostnáčem, utopené v banánovníkových sadech- ač je dole vyprahlá pustina, tady v horách to zavlažují mraky, které se zde opřou cestou od moře, a vše zde bují. Po dalším km do kopce potkáme dva chlapíky s mačetami, kteří se diví, co tu děláme a radí, aby jsme se ubytovali na noc v jejich domě, asi půl km po cestě, jejich sestra nám prý uvaří kávu, kakao, comídu... ty dvě hodiny do civilizace to je prý autem.

Kus dál jsou opravdu nějaké opuštěné chaty, a po chvíli domek, utopený v zeleni, dva mladí chlapíci s puškou, paní a chlapec. Chlapíci umí anglicky, jeden je aiťák z města na dovče u svého kamaráda, loví v džungli, ukazují nám na mobilu především uloveného ocelota, pro nás dost exotika.

Paní nám přinese kafe, ukáže koupelnu - je nově postavená, jak je zde zvykem společně s WC, jen voda ze sprchy ještě neteče, jen z hadice, hozené druhým koncem asi do potoka, do sudu. Poléváme

se miskou, je to po 20 km do kopce v děsném vedru s 100% vlhkostí příjemné. Pereme, ale do rána to neuschne. i když je teplo. Stavíme stan a dostáváme hlad - jdu se zeptat paní, zda nám dá horkou vodu na polévku - kuchyňka nemá pořádná okna, paní se diví - zvedá pokličku - vždyť už vám dusím kuřecí stehna... s tím souhlasíme!

Před setměním se ze všech směrů scházejí sousedé, okukují naše ležení, pak vytáhnou ze za domu centrálu, nastartují, všude se rozsvítí a hlavně si zapínají televizi v jídelně a pouští fotbal, což jim stačí na celý večer. My dostáváme bohatou večeři, chvíli koukáme na fobl a jdeme spát, jsme stahaný.

Ranní svítání probouzí džungli kolem, a hrozivý řev, který prý vydávají opice, tě pic, tohle slyšet někde při táboření na divoko, tak se podělám strachy. Loučíme se, paní nám napíše leták s tel čísly (signál tu není), kdyby chtěl někdo přijet, za občerstvení máme dát kolik chceme (500). A zase tlačíme /jedeme do kopce, asi po 2 km, v 900 m to začne padat dolů a čeká

nás asi 3 h sjezd do Distracionu, cestou Honza asi 2x proráží, cesta z vekých kamenů kolu naloženém bagáží nesvědčí. Potkáváme džíp, když slyší, odkud jedeme, dostáváme mandarinky. V určité výšce končí džungle a začíná čím dál uschlejší řídký les z listnáčů, savana se stromy které mají roztaženou korunu jako někde v Keni..

Do Distracionu přijíždíme v poledne, je tu prima cocina, hotovky, pivo hned vedle, zkoušíme pít i řídký džus co dávají s ledm k jídlu - kapeme do něj Sanosil, vodu drazé kupujeme, tak to zkoušíme takhle očůrat, jediné co z toho máme je průjem... Fotíme se s obsuhou restaurace a vyrážíme do odpoledního vedra - cca 25 km do San Chuan de Ceasar dojíždíme rychle, neb

máme příznivý vítr, už před městem postávají kolem silnice různí lidé s kanystry, lahvemi a p. - prodávají levný pašovaný benzín z Venezuely - hranice je na vrcholku kopců které máme po levici. Samo město je docela velké, ale šok - skoro všechny domy jsou přízemní, taková oáza ve vyschlé krajině. Nám se podaří najít hotel, kde macatá recepční ukazuje pokoj bez klimy za 50000 a s za 40000, na osobu - bereme ten levnější, klima stejně nejde, ale je to v přízemí, kola máme hned za dveřmi dvorany, která

slouží i jako garáž.

Při placení vyjde na jevo, že cena je za celý pokoj, recepční divně svítí oči, asi je trochu sjetá, a my rádi že jsme levně pořídili. Za rohem je net, večer se město naplní, na ulicích to žije, doprava je dost hustá, nakoupíme co potřebujeme, a v dvoraně u stolu hodujeme, Honza

má nad hlavou obraz Cena ultima de Jesus-hlavně abychom neměli poslední večeri my. Ráno dojíždíme asi 70 km do Villeduparu, po silnici to odsýpá, mám dva defekty, ale před jednou se nám daří projet městem, což je v hustém provozu trochu drsná záležitost. Na světlech se ve třech pruzích postavíte poctivě do pravého, a když se to rozjíždí, zjistíte, že to auto před vámi je tam zaparkované... Autobusák je na druhém konci, už když jsme to plánovali, počítali jsme, že kus provincie Ceasar projedeme busem, po rozhovorech s několika místními, z toho asi 3 policisty, jsme se rozhodli, že vynecháme i část v provincii Nort-Santander u Venezuelské hranice a město Cucuta, právě tam probíhá odzbrojování povstalecké FARC a není tam prý zrovna bezpečno. Tak si kupujeme jízdenku na noční bus do Bucaramangy, a zbytek dne trávíme u krámků s jídlem a pivem, balením kol.

Po 8 se nám daří tyto umístit do podpalubí busu společnosti Brasilia, která provozuje větší busy k tomu vhodné. Šoféři nás stáhnou o další 2 kila za kola, ač nám v kanclu tvrdili, že to bude gratis. Těch 400 km to jede celou noc, což není s lehkým průjmem nic příjemného, sice tu je jakési WC, ale radši nevstávám, a ráno v 6 v Bucamaranze sprintuji na ajnclík. Do půlmilionového města se nám nechce, nic pozoruhodného nám průvodce nezmiňuje, busák je na naší výpadovce, tak vyrážíme do asi 10 km vzdáleného Girónu, který se zdá zajímavější - je tu pěkné náměstí s krásnou bazilikou, mě hned zaujímá prodáváč mariámky a nějakých léčivých kořenů, který na sebe stále upozorňuje pokřikem „Molikára, molikára“, nechá se fotit i natáčet, včetně obecního policajta, co stojí vedle - asi je tu mařka legální. U kostela mají i docela zajímavý šop pro poutníky, pěkný růženec tu pořídíte za 25 Kč, nebo srdíčko se svatým vč přísavky do auta na př. sklo...

Pokecáme s pár zvědavci, ještě nakoupíme v cyklu nové duše, lepení a hlavně tu mají fleky asi po 2 Kč, zásoba se nám bude v horách hodit. Je to tu necelých 300 m, a my lehce stoupáme po hlavní dvouproutovce přes trojměstí Florida Blanca, je sobota a podle cesty běhají sportovci o-pro zdraví, cyklisté s respirátory, nemají kam uhnout - něco jako lesní cesty tu je za ostnácem v soukromém vlastnictví. Po asi 20 km končí zástavba a začíná stoupaní, které přerušujeme v 900 m, je už stejně po 4té odpo, a u silnice je Balneario Marvilla, koupák vč

kempu, po 150 za os. které máme přijít zaplatit do restaurace.

Jenže my musíme nejdřív postavit stan, rozkrámovat, vyprat, vykoupat se, mezi tím nás chodí majitel upomínat, až přijde i s dcerou a stáhne dost nekompromisně Honzu o prachy. Stan je tu dost rarita - místní tu campují, ale jen přes den - jsou tu špalky kolem betonového kvádrů na němž se grilujeme na něm vaříme na liháči čínské polévky, po setmění tu zůstávají jen obyvatelé asi 2 chat a majitelé, prodají nám pár piv i po zavíračce. Náš stan si přijeli prohlédnout i poliši na motorce, to asi ještě neviděli. Pozorujeme dost hustý provoz nákladňáků na silnici asi 200 m od nás - po tmě je vidět, co různých světýlek mají navěšeno.

Ráno to od campu sviští z kopce úzkým kaňonem sjíždíme na dno soutěsky Chicamocha, těch asi 10 km trvá asi 15 min, dole v 200 m je kafe a restaurant s hromadou kol věhlasných značek-sraz tu mají místní cyklisté, naše zaprášená kola s bagáží je trochu iritují-jejich leštěnky asi bláto nikdy neviděly. Snídáme, zásobujeme se a vyrážíme do serpentin. Ač je neděle, kamionová doprava je docela hustá, ale ne tolik, aby jsme se nemohli kochat červenými skálami naproti přes údolí, kterým protéká řeka Sogamoso.

Po čtyřech h. šlapání jsme v 930 m, v vedru, které se udělalo, to byla řehole, občas bylo nutno seskočit s kolem do betonového příkopu, když se zrovna dva kamiony potkaly, naštěstí to nebylo na druhé straně, tam je většinou jen cca 20cm zídka-rantl a pak už jen sráz..

Nahoře je jakýsi zábavní park, lanovka jezdící přes kaňon na protější červené skály, které jsou teď v naší výšce. Na vršku kopce je jakési kyvadlo, které zájemce zhoupne nad tříčtvrtěkm propastí. My si radši dáme pivo u hospody s nádherným výhledem na kaňon.

Cesta dál je bohužel pořád do kopce, využíváme dalšího občerstvení, pokecáme s staršími Kanadany, kteří nám dávají zajímavé rady, které nakonec využijeme. Ještě pozdní oběd na další odpočívce-tady to už nevypadá tak dře jako v parku nad soutěskou, kterou stále vidíme.

Nakonec končíme po páté v Aratoce, městečku v 1350 m, kus od silnice je historické centrum, kde nacházíme pohodové ubytování za 200 os, krásný park a kostel, večer je tu živo a my zase debužujeme nakoupené dobroty, jen se nám nedaří otevřít pokoj, pomáhají nám majitelé, ale nakonec to otevírá já-jak tak koukáme, nějak jim to tu nevyšlo s dveřmi, tak asi dvoje dali obráceně. klicka se zvedá nahoru, fabka je nad ní-a blbne.

Ráno si pouštíme tv a na dětském kanálu dávají Pata a Mata-pozdrav z domova. Cestou dál stále stoupáme, červené skály jsou v dáli a pod námi, po pár km to začíná houpat nahoru-dolů a pak už jen dolů-asi v 10 dojíždíme do San Gilu, dost turistického městečka v 750 m, už od předměstí samé penziony s nabídkami různých aktivit, jen nechápeme, jak chtějí raftovat ve vyschlé řece...

Clapci se zase vydali za chimérou pohledů a pošty, a já hlídám kola na náměstí s parkem stíněným starými stromy pamatujícími conquistadores, tak jako koloniální domy na pěší zóně pod náměstím.

Konečně odbočujeme od hlavní kamion silnice č.45, a jedem po pohodové asfaltce podél řeky lehce do kopce, což si za poledního vedra zpřísníme výjezdem do městečka Páramo, v prospektu okolí SG nás zaujalo, že je tu kostel sv. Jana Nepomuckého! Což musí stejně pokřtěný Honza vidět!

Je tu příjemě,dáváme comidu,akorát to nepokračuje dál,jak jsme doufali,ale musíme se vrátit ty 4 km zpět z kopce. Dole opravují silnici,u plastového zátarasu pod slunečníkem sedí studentky,doňy semaforu,jak jsme je pojmenovali,a otáčí terč s nápisy Phare(stop) a Siga(jedem!),opravovaných úseků je vic,jizda po hlíně kolejemi nákladáků nic moc,tak si otevření siga zpestřujeme pokřiky „Gracias,doňa semafora“!,za což se nám žertem klaní s rukou v gestu na prsou,často s pěkným dekoltem.

Po asi 10 km Obra de via končí,a pokračuje pěkným asfaltem,kolem se zvedají krásně sluncem za mraky žíhané kopce,dokonce mĳíme vodopád nahoře na kopci,a v podvečer jsme v Charala,docela velkém městě beton/plech,podle rad místních projĳdíme už kdoví kolikátou uličku přízemních domků,a když vjedeme na krásné náměstí s parkem,koloniálními domy a katedrálou s dvěma dosti vysokými věžemi,vyráží nám to dech. Ubytujeme se v hotelu Charala Real,jsou tu dvojce dveře-ten vedlejší hotel se jmenuje Florian,a je v patře nad naším,který je v přízemí i s pěkným dvorkem-atriem,které je pro uložení kol jako dělané.

Je tu vše potřebné,jako v předešlých městech,ceny rozumné,a tak se ráno můžeme vydat dál po naší vedlejšce,která by měla cca po 50 km dle mapy končit v městě Duitama,ale i objet pár kopců vysokých 3500 m,teď jsme asi v 1100 . Po asi 10 km to z asfaltu odbočuje přes rozestavěný most,dělníci potvrzují,že jedeme dobře a začíná drnkačka po kamenné cestě do kopce,nejdřív pár domů podel,a pak už jen pustina,stále nahoru. Občas už i tlačíme,kolo s brašnami po těch balvanech moc dobře nejede.

Potřeboval bych vodu,když se zjevĳ pár domků u cesty-volám asi destkrát, nikdo se neobjevuje,zjišťuji že u dveří nejbližšího domu mají umyvadlo s kohoutkem,tak si něco mírně kalného točím do lahve a sichruju chlorem,než to pobije anémy ,piju z druhé lahve.Konečně se to trochu srovnává,je krásný rozhled,zpět v dĳi vidíme i kostel v Charalá,objĳdíme pár kopců,kolem nás vedou sloupy vys.napětí,směr tedy správný?Objĳdíme pár kopců a pak koukme že to nebude jednoduché-před námi je další hradba kopců končících v mracích. Po pár km to vypadá nadějně-sĳĳdíme do nějaké vesnice,je tu škola,ale mercado ne,rozestavěný betonový most,my ale musíme po tom prkénkovém,vysutém. Pueblo končí a my zase drkotáme po kamenech,dlouho to nejde,tak celé km tlačíme,je to pořád do kopce,u nějaké farmy nám říkají,že do Duitamy to je asi 60 km-mělo to být celk.50 a my jsme tak 30 už ujeli! Merkado

je prý ve vsi před námi.

Po kamenité cestě nechtĳí chodit ani koně a domácí zvířata-maj vyšlapané stezky kolem,když jim to ostnáče dovolí,ale po nich to na kole nejde,tak v tretrách mezi kameny jak robot!. V dĳi je slyšet nějaká hudba,na úbočí kopce tušíme vesnici,asi mají sportovní odpoledne. Vesnice stoupající do kopce je nějaká divná,domky na kuří nožce mají věžičky,vše kryté igelitem,lidé v nějakých hábitech ala Ilja Muromec nás zdraví

sepnutýma rukama. Honza, který je napřed, se už baví s nějakou paní, přicházejí další, a vedou nás kus výš, kde je něco jako rozestavěný stadion, s plechovými vraty, na nichž je tygr a nějaký šejk-centrum taoistické vesnice. Vedou nás dovnitř, v kantýně mají jen vegetariánské věci, při dotazu na pivo se skoro křížují, a dostáváme domácí malinovku. Vedle pod střechou je rozsáhlé hlediště, sedí tu asi 40 lidí a někdo u oltáře buší do elektického piána, a všichni zpívají jakési budovatelské písně, které jsou reproduktory rozvedeny po vesnici-což jsme slyšeli z dálky. Cestou pro vodu musíme jít tak, aby jsme nebyli k oltáři zády.

Vycházíme ven, a Vašek, který hlídá kola, beze slov vyrazí dál, my s díky odmítáme asi desátou nabídku, že zde můžeme přespat, a prcháme za ním. Naštěstí je to dál z kopce, dole je pár domků a přejetí leguán-ty mrchy jsou i tady ve 2000!! Kus dál začíná další vesnice, stojí tu i bus a řidič nám dává jistotu, že si nepletete 15 s 50, do Duitamy je to fakt ještě 50 km. Koukáme po místě na spaní, ostnác nám moc šancí nedává, až všímavý Vašek zahlídne basy od piva u jednoho domku na kopečku-je tu fakt obchod!!

Základních potravin moc nemají, to má asi každý doma, zato mlisky a pivo!! Brambůrky, k druhému si dáváme oblíbené půlkilové rybky, sladká houska nějak nevá, celý den jsme nejedli.. Šeří se tak koukáme kam složíme hlavu, na dvorku to tu prý nejde, ale jsme posláni k vedlejšímu kostelíku, nechceme spat přímo pod lampou, tak se nacpeme mezi něj a ostnác vedlejší pastviny, a jdeme spát zase za prasáka!

Ráno v horách je kouzelné, snídáme a pozorujeme, jak se přes 3000 kopce převalují úžlabinami mraky, sluníčko to z boku osvětluje. U krámu si nabírám další mírně kalnou vodu, kluci kupují, je legrace, když v dalším krámu mají jen 200 ml lahvičky, hned jsou vykoupeny.

Stoupáme do kopce mezi farmami, u silnice jsou různé konve, kanystry s mlékem a čekají na transport de leche. Kol cesty potůčky, kravky za ostnácem si pochutnávají na zelené trávě.

Potkáváme i školáky, které za chvíli poveze bus do školy v vesnici, kam my dorazíme až v poledne. Jak se serpentiny stáčejí, vidíme stále další výhledy na úžasné pohoří, chvíli je i docela zima, ale stejně se potíme, a doufáme, že ten kopec už skončí-a skutečně, objíždíme jakési údolí do půlkruhu.

U jednoho domu jdu zase pro vodu a za ním, kde tuším majitele, sedí pod přístřeškem děda, zahraný v hoblinách, poslouchá rádio a nástrojem na krátké násadě zručně vytesává polotovary na lžíce. Točím si vodu z kohoutku, musím asi 2x odtočit, než ztratí hnědou barvu, a vysvětluji dědovi, že jsem taky

kolega, armador. Ukazuje mi finální lžíci, je krásně tenká, skoro jako nerezová, krásně tvarovaná jako list lípy. Prý dobrý artikl na mercadu v ciudad. Po pár km dojíždíme do další vesnice, stojí tu 3 busy a nakládají děti z místní školy-kam je vezli takhle odpo, nám není jasné, všude je to strašně daleko po kamenitých hrkačkách. Oslazujeme si život, a dokupujeme jídlo, kdyby jsme nedosáhli civilizace. Zase

tlačíme,kus jedeme,poprchává,a kopec nemá konce,už jsme v 3000 .

Náhle proti nám vyráží cyklista,za ním další,pak přijedou ještě 2 holky,je jim tak 25,jsou z N.Hempshire v USA,bagáže mají míň než my,různě rozložené po kole,fascinuje mě konvice na kafe na řídítkách jedný holky,a sandály v košících na pití na př.vidlici. Kola jsou to zajímavá,maj dlouhou zadní stavbu z dost slabých trubek,jedno je 29,pak 26,něco jako tekáč a snow bike-a dvě maj takový menší berany!

Ale po kopcích jezdí svižně,informujem se o cestě před námi,oni přijeli z boku,prý byli v 4000,což na

mapě nikde není. Tlačíme dál,kopec nemá konce,pak už to vypadá na rovinku,krásný rozhled na žíhané kopce,mraky jsou pod námi,další kopeček-a šok-začíná perfektní asfaltka se svodidly,z lesíka pod právě vylezla jakási indiánská rodina,a bouchají do svodidel nevěřicně klackem!

Po hladkém asfaltu to jde do kopce líp,po km jsme na vršku,podle GPS 3400 m-ještě jeden houpák a kalíme po liduprázdné dálnici z kopce,serpentiney nemají konce,a po asi 15 km se z ní stává zase naše známá kamenička.Po dalších 4 km,naštěstí z kopce,jsme v nějaké vesnici,kde začíná zase asfalt,za zatáčkou je boží pohled na naše 2 dny vysněné město Duitama!Sjezd zabere čtvrt hodinu,u kruháce se ptáme po hotelu,jsme nasměrováni a z naší ulice proti nám vyjede pohřebák,za ním nesou rakev a následuje tak 500-700 smutečních hostí-jak u nás na 1 máje,něco neskutečného,čekáme snad 5 min než přejdou!

Hotel Ociata je dost nobl,50000 os(našich cca 450 Kč),jiný se nám hledat v dost velkém městě nechce,koupačka a vyrážíme do šerícího se města na pořádnou večeři-jsme se dva dny odbývali! Ve všech hospách v okolí narážíme na smuteční hosty,až v jedné,kterou z druhé půlky po večerech malují,nám vystrojili lukuské hody,pivo z vedl.krámu nanosili a my usínáme zase jednou umytí a syti .

Kola máme v zasedčce v přízemí,a když si je ráno vyzvedáváme,chápeme co nám chtěla sdělit včera recepční. Ptala se na snídani,což,vzhledem k ceně hotelu odmítáme a ráno zapijíme sladkou housku na pokoji vodou.Ale dole stačilo kouzelné slůvko„Breakfest on 6 floor free“,pokládáme kola a vrháme se k výtahu,a černoška v hotelové uniformě nosí na stůl míchaná vajíčka, kakao a buchtu....!!!

Ráno se vymotáme z města,a po hlávce šupajdíme těch 30 km na Sogamosso-je to vesměs rovinka,jedeme docela rychle,ale na tlupy silničkářů nemáme,to že se před městem otáčejí,značí,že za ním začínají kopce!

Na náměstí mě pronásleduje čistič bot přes půl náměstí,když zahlédl mé tretry zaprášené z hor,daří se mi ho setřást a hledáme banku na výměnu dolarů,kté nám zbývají. Musíme do Banco Colombia,která na to má monopol,hospodaření s valutami se tu nějak hlídá. Než nás asistentka pustí zmáčknot si lístek k okénku,musíme si skočit naproti do papírnictví udělat kopii pasu,dostaneme lístek a hlídáme kdy nás budou volat-je to nejlepší jazyková škola výslovnosti,neb ukazují písmeno a číslo,a ještě to hlásí. Nás až po půlhodině,musí se vyplnit 3 lejstra,ještě jednou kopírují pas,chtěj telefon,hotel kde

bydlíme(Honza jím říká Hotel Tienda-stan)berou 2x otisk ukazováku,aby mi nakonec dali za mých 350 usd necelý mega \$.

Hodinové zdržení,protože dál bude kdovíco,dáváme předpolední comídu,a vyrážíme do kopce-zde je to cca 2560,nahore 3100,šlapeme to do 4 hodin,ve vesnici nahore je docela chladno,krásný výhled na nej přírodní kolumbijské jezero ,má 12x6 km(55 km2),hl. až 58 m,leskne se v kotlině asi 100 m pod námi. Vytéká z něj řeka Upia,která se vlévá do povodí

Orinoka.Okolí jezera je jedním z největších pěstíren cibule,je tu opravdu na každém kroku a místy cítit i ve vzduchu.

Sjíždíme k jezeru které chceme objet,ale je 5 h,musíme taky někde spát. Na vých straně jsou bohužel jen samé restaurace,nabízející rybu Trucha,ale hotel žádný. Místní nám radí dojet do Aquitanie,což je největší město na jihu jezera,naštěstí kopců není moc,tak jsme tam těch asi 12 km dali ještě před setměním. Zkoušíme to v moderním hotelu 3015-název podle nadm.výšky,ale

nudící se slečna nám říká asi 45000,a kola si prý musíme dát přes ulici za plot-jedeme dál a v ulici u náměstí je hotel Ciudad de Las Aguas-nějaké indiánky,které ho provozují,nám ukládají kola dole v krámku,kde asi celý den sedí,a jejich známá tu opéká skvělé arepas,se sýrem uvnitř-najíte s za cca 7 Kč..pokojíky slušné,za 25000 na osobu .

Ve službách je tu velká konkurence-na pobřeží nám říkali,že maj prázdniny,a ve všech ubytovnách,co jsme spali,bylo prázdno. Prohlížíme noční náměstí,vedle kostela je turistická agentura,nabízející aktivity jako projížďka koňmo,jízda na laně-jako všude jinde,a nakonec nám všem rozdá navštívenky,a myslí,že takhle nažene pasanty...

Ráno je tu docela kosa,jezero prý má 13 st. Objíždíme druhou půlku jezera,krásné výhledy,v asi 3 dalších vesnicích pracují všichni na cebolle,většinou indiáni,nakládají úrodu,nebo vykládají trus na hnojení,všude stříkají závlahy. Je tu dokonce i Playa Blanca,asi na opalování a nějaké plachetnice. Na nejvyšším místě nad jezerem přejíždíme kopec,a začíná pekelný sjezd-v prvním městečku od jezera mají zajímavé náměstí-sousoší oráčů s voly,a nějaké indiánské hudebníky. Dáme pivo a vyrážíme zase z kopce-na kochání krásnými výhledy radši stavíme.

Zase píchám kolo,naštěstí u hospody před Izou,ještě asi 5 km pod ní,a jsme na křižovatce -doprava zase Sogamoso,my jedeme vlevo na Tunju,asi po 15 km po pěkné asfaltce začíná městečko Pesca,široká asfaltka se zužuje do koloniální uličky,na docela pěkném náměstí je dokola asi 7 drogerii,ale jídelnu nacházíme až v jedné uličce-něco jako KFC,ale trochu omšelé.Když čekáme na křupavá stehýnka,obdivujeme místní WC-dámy mají cosi za dveřmi,páni jen asi 120 cm zídku s dvířky,za nimi mušle,-to vše cca metr od nejbližšího stolu!! Ještě to uvidíme v akci v Zipa. Kuřátka jsou výborná,na náměstí popijeme pivo na lavičce,a vyrážíme po málo frekventované asfaltce na Tocú,má tam být zase nějaký vyšší kopec v cestě,ale snad ho to objíždí? Asfaltka se mění v šterkovku,pořád to stoupá,jen

výhledy na krásné kopce zpestřují horskou cyklistiku. Míjíme školu s typickým hřištěm pod střechou, a kus nad ní něco jako ves, pár domů-čekáme na Vaška, já jdu sehnat vodu, neb jsem už jednu lahev zas vypotil. Usedlost má uzavřený dvorek, trochu bugr, ale u zdi stojí zánovní automatická pračka ala USA (2x větší než naše), ale pitnou vodu prý hospodyně nemá, její muž, který pracuje na blízkém políčku, na mě něco volá, pak položí nářadí, jde na dvůr, sprdne manželku a ta vyndá z komory kbelík s 6 l igelitovým pytlíkem s pitnou vodou, co tu prodávaj v krámě! Dávám ji za odlitý litr 1000, je to divné, asi si tu místní horskou vodu otrávil nějakými postřiky? Všude se tu pěstují brambory, pytle jsou pečlivě srovnány u cesty a čekají na odvoz. My jedeme, tlačíme dál, za každou zatáčkou čekáme že se to zlomí, a pořád nic, jen další stoupání, už máme zase 3000, když to vypadá na posl kopec, následuje další, dupeme podél hřebenu k vysoké anténě, pod ní je vesnice. Už se docela šerí, domky jsou tu daleko blednější než dole, na jednom dvorku si děti hrají na hnoji s čuníkem. U cesty stojí nákladáky, brambory naložené a chlapi si zadávají lahvače Poker-něco na nás volají. My jsme rozjetí-z posledních sil, ale ani za vesnicí to na průsmyk nevypadá, tak se utáboříme kus nad silnicí, v noci sem vidět nebude, ale možná že nás ze vsi sledují?

Vařím polívku, kluci postaví stan, zamknem kola, pokocháme se výhledem na protější hory, asi 30 km od nás je vidět kus jezera Tota, kde jsme byli včera, jsme asi o 300 m výš v 3300 m. Navlíkáme pár svršků navíc, letní spacáky se sem moc nehodí, ale ve stanu zima není. Když v noci musím já starý prostatik, čurat jdu kus od stanu a vidím v mokré trávě nějakého černého hada-jdu s potřebou radši jinam, a říkám to ve stanu Honzovi-“Ta hadice tam ležela už večer, ale taky jsem se ji lekl“

odpovídá zvesela.

Ráno je docela kosa, 9 st, dooblékáme co máme, než sbalíme stan, projíždí pár motorek a koní, dokonce linkový bus! Po té šatolince vyjedeme tak kilák a přejíždíme na druhou stranu kopce. Padáme dolů, je to tak 10 km do Tocy, cestou zase prorážím duši, ale v městečku jsme tak po půl deváté, u indošského tržiště je na rohu pekárna, pár sladkých dobrot a kafe přijde vhod, slečna u pultu si nás hledí, asi se jí líbí, že jsme taky bílí (nebo jí voní naše nemyté pižmo?), jinak je to tu samej indoš.

Ptám se od čeho jsou ty kalíšky na stole-od smetany do kafe prý ne, ale místní se tu po ránu zahřívají rumem Boyaceé, dáváme si taky, ale docela drahý-frťan 50kč! Fotíme se s mladou paní, a nakonec i s celou famílií před pekárnou s naší vlajkou, kterou jim věnujeme-máme dvě náhradní.

Dál už to není tak příjemné, do Tunji je to tak 40 km, ale z kopce do kopce, a proti protivný, studený vítr.

Jsmo tam až po jedné odpo, dnes je nějaký svátek, všude vlajky, cestou potkáváme procesí-i na náměstí je nějaký program, ale zase žádná hudba, jen samohrajky z repráku a do toho se borec snaží zpívat. My si dáme něco v pizzerii, comidy už máme dost a jdeme hledat nocleh-hned na rohu je hotel Convisador, klasická koloniální stavba za 20000 pro naši kapsu. Kola musíme vynést na

ochoz dvorany v 1 patře, šéf nám prikazuje dát si je na pokoj, aspoň nebude koukat až budu měnit řetěz.

Po očistě vyrážíme do města, tržiště nic moc, trochu to obhlížíme, my s Honzou jdeme na inet, Vašek na pivo, kde se už po setmění potkáme. Město je to zajímavé, na úbočí kopce, všechny ulice jsou do kopce, jen kolem náměstí to je jakž takž rovné - v 2820 m, když nesvítí slunko, je hned docela zima. Tunja je hlavní město provincie Boyacé, má asi 200 000 obyvatel.

Ráno musíme vydupat na vršek hřebene nad město - cca 3000 m, pak se jede pár houpáků, až

je známá značka nákladáku na klínu - bacha kopec! Kolem je spousta svátečních cyklistů - je neděle, kopec má snad 10 km, pořád se různě předjíždíme, a užíváme si to. Cesta dolů je soutěska mezi skalami a kopci, a až k odbočce na Vila de Leyva je to i dál z kopce, pak se jen přejede kopeček do vedlejšího údolí, kde leží v 2200 m turistická perla Kolumbie Vila de Leyva s zachovalými koloniálními domy a hlavně s největším náměstím v Kolumbii - má 14 000 m² a je vydlážděno kočičími - spíš kocouřími hlavami, jet se po tom nedá, a chodí dost mizerně.

Chlapci jdou šopovat, já hlídám kola a sleduju dealera čehosi, jak obchází turisty u kostela, cosi jim ukazuje, a když se blíží policisté, sedá si na lavičku ke zdi a dělá hodného hochu. Na druhém konci má dokonce policia nacionále náborový stan, tedy spíš předvádějí všechny složky - akorát jízdní nemá koně - přijeli busem.

Přejíždíme pár km za město do Fosilu - je zde vystavena jakási zkamenělá mořská potvora zvíří 10 m a stará prý 110 tisíc let. Jinak je to tu všude podřízeno turismu, samé půjčovny čtyřkolek a podobných zážitkových aktivit. Na tom se nám líbí akorát turistka s velkým výstřihem z kterého jí pořád něco leze, když chce zkrotit čtyřkolku, což se jí nedaří, neb neví co dřív-upravovat dekolť, nebo přidávat plyn.

Po asi 10 km jsme zase na hlavní, po níž jsme ráno přijeli z Tunji a pokračujeme k západu, v Sutamarchánu stojí před restauracemi regulovčící s červenými praporky uprostřed silnice a nahánějí zákazníky do hospy. My neodoláme arepasárně s pecí - po cestě jich je snad deset, každé arepas je jiné - s olivami, syrem, za tepla je to ňamka, veča za pár korun.

V dalším městečku Tinjaka to zasekáváme, je neděle po 4, na náměstíčku je příjemný hotýlek za 200 v patře, dole hospa plná svátečně nalděných lidí, a inet, co si můžeme přát více.

Chlapci kupují asi 12 piv a nesou je v bedničce do patra, což dost rozruší paní domácí - za chvíli tůká na dveře, a oznamuje, že se v hotelu nesmí kouřit, asi čeká divokou pařenici, a netuší, že těch pár piv máme na spláchnutí prachu z cesty, navíc vaříme na balkoně na liháči hrachovku, což by se jí asi taky nelíbilo.

Ráno snídane na hl. ulici u obchodů-v jednom maj pití, v druhém zase housky, v třetím ovoce, člověk se naběhá. Po asi 3 km po hlavní odbočujeme na jih na vedlejší cestu-do Raquiry je pěkný asfalt, ale dál na klášter La Candelaria to je docela šotolka, přejedeme hřebínek a dole je zase asfalt, ale jen ke klášteru. Prohlídka stojí za to, kus historie z 16 století, i nádvoří s ambity jsou krásně osázena zelení a květinami, příjemná průvodkyně mluví pomalu španělsky, tak že jí docela rozumíme, dobrák Honza přidává do mísrtní sbírky světových měn asi 350 Kč té české, která tu chyběla.

Od kláštera musíme vyjet, tedy spíš vytlačit na kopec, jehož část jsme po ránu přejeli, a tomu, že na mapě jsou zase údaje přes 3000 m zase moc nevěříme, a přesto tam vyjedeme cestou mezi dílnami hrnčírů, všude vystavené zboží, spíš větších rozměrů. Jak to po té rozbité cestě dostanou k zákazníkům bych chtěl vidět.

To že vyjedeme na kopec až k té velké anténě, byl ze začátku černý humor, když tlačíme kolem ní, a konečně jedeme po rovině, říkám si že už si nebudu po ránu dělat srandu... Po km po rovině přijíždíme k pěkné nové škole, děti se rozcházejí po hloučcích, poblíž žádná větší obec není, jen pár samot. Ale nechybí zpomalovací retarder, v té pustině!

My jedeme z kopce do kopce, když u křižovatky opravujeme Honzův defekt, všimneme si umouněných tváří projíždějících motocyklistů-asi je tu někde uhelný důl.

Jsou už asi 4 odpo, a my se ženeme za chimérou většího města Ubaté, když Honza staví u nenápadného domku, před nímž sedí pár lidí s lahváči, vlastně si ho všiml, když viděl větší množství pivních zátek na cestě. Do Ubaté je to prý ještě asi hodina cesty na motorce, ale pivo mají, asi 16 letá holka ho zručně otevírá o otvírák přidělaný na dveřích, je radost se na ní dívat, tak opakujeme-podpora místních živnostníků.

Když zase vyrazíme dál, a přemýšlíme, kde tedy dnes složíme hlavu, uvidíme na začátku sjezdu v dále město s kostelem, může to být tak 5 km, a skutečně tam před setměním dorazíme-na odbočce vlevo, doprava je to na Ubaté. Guacheta je hornické městečko, hotely jsou tu dva, vybíráme ten za 150 našich Kč!!!, přitom je docela nově zařízen docela pěkným nábytkem, vč koupelny a WC.

Když se jdeme večer projít, místo obvykle nabitého kostela na večerní mši tam nacházíme asi 6 lidí, zato hospody jsou plné-inu, místní Ostrava!

Ráno se za městem spojí naše silnice s tou od dolu, a cestu nám trochu ztrpčují čtyřosé nákladňáky s uhlím, které jedou naším směrem asi 8 km k velkým koksovnám, které se táhnou údolím asi 2 km. Po pár km přijíždíme do dalšího městečka, třídní slavnost jsme prošvihli o den, všude tu uklízejí stánky a nepořádek na ulici. Je tu docela levně, zvláště ovoce.

Za městem končí asfalt a my se noříme do lesů, cesta se víc zužuje, a když je na jedné mytíně křižovatka, radí nám paní, která tu s koňským potahem čeká na mlékárnu.

Začínají nám zase kopečky, krajina kolem je dosti zvlněná, a když objíždíme jedno údolí do kopce, potkáváme svéráznou hospodu. Je to stánek, jedna stěna složená z cihelných bloků bez malty, ostatní z prken-krajinek s mezerami, že by prolezlo malé dítě. Je tu nefunkční

vitřina s vystavenými nápoji, pivo se chladí v malé lednici. Když chceme něco k jídlu, otevírá paní vedoucí bytelnou skříňku, v níž jsou dvě šišky salámu a igeliták s sladkými houskami, salám se krájí podle čárek na slupce-co čárka, to 5 dkg. Když ho s Honzou s chutí venku konzumujeme, zubí se na nás místní s lahváči, a pokřikují „Burro, burro“-salám je z osla!-což nám neva, neb oslí maso se jen tak nekazí, při tom uložení v bedničce. S místními si rozumíme, jen jim nestačíme-než my vypijem jedno, maj oni 3 piva-hostinská jim plynule dodává plné lahve. Dávám jim každému českou minci, z čehož mají radost jak malé děti. Pokračujeme dál, kopce snad nemají konce, ale krajina je nádherná, chvíli je vidět i kus jezera, a konečně sjedeme cestou necestou nad nějaké město. Váháme, zda pokračovat na Nemocon, což je asi 15 km, nebo sjet dolů na nocleh. Nakonec volíme sjezd, s tím, že ten kousek ráno zase vyjedeme-když sjíždíme už 3 km a ještě tam nejsme, přehodnocujeme to, a ráno pojedeme na Guatavitu.

Městečko se jmenuje Suesca, po pozdním burritu k obědu zjišťujeme, že je tu jeden hotel za 300, ale plný, druhý předražený a tak projíždíme ulicemi, a nikde nic. Před policejní stanicí se ptám procházejícího poliše, on vysvětluje cestu k hostelu za městem, a já zírám na kolt 38 frajersky zastrčený v záhradě za neprůstřelnou vestou.

Hostel je přízemní bouda za kolejemi, bydlí tu vesměs horolezci, neb jsou tu známé horolezecké skály, jak se dočítáme v prospektech uvnitř. Jsou tu hala, asi 3 pokoje, kuchyňka a dvě sociálky pro obě pohlaví zvlášť. Trochu pokecáme s dvěma Holanďany, než se po večeri zhulí marijánkou, a stačí se bavit sami, jejich dost nafoukaný instruktor z USA tu je už asi 3 měsíce, po věce mizí.

Ráno dojedeme asi 10 km k hlavní „55“, přejedeme přes do Sesquilé, a podél přehrady k odbočce na horské oko Guatavitá. Je to indiánská svatyně El Dorado, kde se volili náčelníci, a na pozlaceném voru posypání zlatým prachem se plavili po jezírku v horách, které má prý magickou moc. Hlavně je to zase víc jak 400 převýšení do kopce, ale odměnou jsou nádherné vyhlídky po okolí, i samo magické místo. Vybírá se tu dost mastné vlezné, a do mnoha schodů s námi stoupá půl autobusu turistů z USA. Jezero je 700x700m, 125 m hl. Dolů valíme jak uličníci, dokonce předjedeme školní dodávku, a děti (PZ), které na nás dělaly zadním oknem posměšky, mají po zábavě.

Oběd v klasické lidovce v Sesquilé a cesta kolem nějaké továrny do Nemoconu, kde ještě

chlapci stihnou prohlédnout místní solný důl, který provozovala Chilská důlní a jsou tam různobarevně nasvícené solné plochy, i třeba vystavená záchranná kapsle pro horníky, které tahali ze závalu přes slabý vrt.

Já hlídám kola před dolem, je to tu krásně upravené, v dole jsem byl před 2 lety, když jsem jezdil po Col a Ekva busy. Ptám se hlídkujících policistů, jestli je tu nějaký levný hotel, je už po půl 6. Policista zvedne varovně prst a povídá-hotel tu je-jenom jeden! Když kluci vylezou, a hotel na náměstí najdeme-mimochodem nic moc- paní nám s klidem a vyčuraným úsměvem sdělí že je to za 60000...to odmítáme, na kraji města se občerstvíme a vyrážíme asi 17 km do Zipaguiry, kde vím o levných hotelech.

Docela to upraňuje, nějaká světla máme, aby jsme se mohli vyhnout dírákům, ale i neosvětleným chodcům a cyklistům, neb v 6.20 je tma jak v ranci. Ve $\frac{3}{4}$ na 7 jsme na kraji města, a musíme, víceméně po chodnících, přejet předměstí s dílnami a shopy, aby jsme vjeli do města. Hotýlek najdeme v ulici pod busákem, v přízemí, je tu i chodba na uložení kol. Akorát to má jednu vadu, nemá to okna, tak že větráme dveřmi na chodbu, cena 25000 je podstatnější. Druhý den si užíváme turistického města, hoši zase honí výměnu valut, já se jdu nasnídat do kafirny-grand čokoládu mi přinesou do velké misky na polívku, k tomu 4 sladké buchty-vše za 18 Kč!

O to víc nás odrbají v hospodě u solné katedrály-pivo za 5000,- Inu, člověk se má předem zeptat. Ono i vlezne do Catedrale de Sal je pro cizince za 50000, já ji naštěstí viděl předloni za duchodcovské 16000, tak se poplakuju venku-doly v Nemoconu jsou o polovinu levnější, a snad i hezčí.

Odpo trochu šopujem, prohlížíme si město, a k večeru si sedneme do hospůdky přes náměstí na pár piv. Zaujmou nás dva chlapi v monterkách-před sebou mají asi 13 prázdných lahví od piva, dávají si další a čurat chodí do ohrádky, která je uvnitř hospy asi 1,5 m od nejbližšího stolu. Je

to tu asi normální, ani to moc nesmrdí, ale docela se tím bavíme, jen nenacházíme dost odvahy si to vyfotit-to by se z nás kolegů opilců stali zase gringos, co všechno fotí.

Škoda, fotka by to byla boží!

Ráno vyrážíme do Bogoty, je to na kraj tak 40 km, cesta po dálnici začíná po ránu v mlze, což není nejlepší, naštěstí se to po půl hodce rozplyne, a dokonce je občas i podel cykloška, která stejně tak skončí, tak že jedeme většinou po krajnici. Na štěstí je všude dost cyklistů, kteří nám poradí, posledních asi 10 km předjíždíme zácpu, způsobenou poruchou nákladáku, kola a motorky jsou rychlejší než všechny auta, byť musíme jet po chodníku, nebo kličkovat mezi auty.

Na kraji se nám podaří najít cyklošku, dokonce potkáváme poliše na kole, jen odbočky nejsou moc značené, ale máme starou mapu města s cykloškama. Odbočujeme na 116 ulici, moderní město s tříproudými silnicemi a mezi ostrůvky s cykloškou.

Nějaký velký tereňák, v prostředním pruhu omezil při odbočení menší auto v levém, zůstává zablokované, a chlapík z malého auta tahá džípaře, který si hbitě přesed na spolujezdce, za nohu z auta a něco mu nadává a chce to řešit ručně. Jinak je tu ale docela

pohoda, dokonce ani auta, která kříží cyklošku a zstanou zablokována a překáží, se nerozčilují když jim cyklisté bouchají na střechem.

Odbočujeme do podélné ulice, zde je cykloška dokonce v širokém zeleném pásu, někdy i pod stromy, mezi vozovkami, kolem moderní stavby, krásné vzdušné město!

Potřebujeme se dostat na 84 ulici, kde bydlí známý Honzova známého, pracující na naší ambasádě, u kterého si chceme nechat kola. Je pátek, na hlavních okružních ul. doprava docela houstne, nacházíme dům, kde máme bydlet, jsou dvě hodiny a známý přijde z práce až v deset, proto se k třetí usazujeme do pěkného parku v

moderní čtvrti o dvě ulice vedle, a co chvíli odbíháme do krámků za rohem pro šampaně, většinou piva, nebo něco k zakousnutí, a pozorujeme cvrkot. Spousta mladých lidí se tu povaluje po trávnicích a užívají si slunného odpoledne. Když slunko zapadne, klesne hned teplota na 17 st, tak se musíme přiblížit. Občas se někdo vyptává, i měščí strážníci nás už berou jako inventář. Jen nám v 8 zavřou poslední krámk, Mekáč je drahý, tak si dáme na zahřátí pullitrové kafe z Starbucku za 50-80 Kč dle druhu. Před desátou už jdeme vartovat k domu, Milan přijde včas, ukládáme kola do sklepa v -2 podlaží a zabydlujeme se v Milanově 2+1+ uklízečka, která tu má svou komůrku i s wc, na sociálku domácích prý služka nesmí, sem asi jen dochází uklízet!

Besedujeme s Milanem zážitky do noci, pak si přehodíme věci, a ráno v 5 vyrážíme před hotel každý s malým bágem. Druhý projíždějící taxík (Hyundai Atos) nás na mávnutí odveze za cca 230 Kč přes půl města na central busák, a po šesté už frčíme přes mnohá předměstí na jih do Neivy. Bus se zaplňuje, posledním pasažérem je velká bedna od staré televize mezi dveřmi.

Bus je dost vyřachaný Isuzu, jehož rozměry sedaček jsou pro nás vyžrané evropany, dost malé, když opěradla nedrží. Honza má

smůlu, neb vedle něj sedí snědá paní s malou holčičkou, která co chvíli padá na něj, tak že jí má věčně na klíně. Na svačinu paní holčičce nacepe do pusy vařené vejce, a jde shánět po busu něco na zapití. Vypadá to, že smůlu budu mít všichni až to vejce na nás hodí. Šofér je taky trochu závodník, naštěstí kára nejede tak jak tlačí na plyn.

V poledne jsme v Neyvě, kromě řeky Magdaleny tu nic pozoruhodného není - beton uprášené město. Jdem si koupit lupeny dál na jih do Pitalita, a docela kočka nás táhne k okénku do

Pitalita - když vidím že je to stejná spol s jakou jsme přijeli, ukážu jí, že máme ještě z jejich busu otlačená kolena, smějí se tomu všichni okolo, a koupím lupeny u okénka vedle. Společnost tu má svou čekárnu, a před ní stání pro 2 busy - když už je náš čas, bus nikde, jdu se zeptat o kus dál stojícího busu, šofér mě táhne za roh, kde stojí mikrobuse (to nám v čekárně neřekli), náš už je v čudu, letíme za dispečerkou, ta náš bus stopne mobilem, a my se ženeme před busák do ulice za

roh,kde už je náš zánovní meďák Sprinter. Záhy litujeme,že jsme to stihli-řídí to mladý kluk,který se vytahuje před holkou,kterou si posadil vedle sebe.Ne že by neuměl jezdit,ale jede fakt na doraz,lítáme po busu,cesta je členitá,trneme co bude za zatáčkou nebo houpákem,jede na plné pecky.

No,přežili jsme to,v Pita jsme po čtvrté a hned chytáme tereňák,co tu jezdí jako taxibus do San Agustinu-sedíme vzadu pod plachtou na lavicích-4 místní,jedou z nákupu v městě a jsou spokojeni,že vše pořídili. Bavíme se,kde jsme byli,a když jim vyjmenováváme místa,kterými jsme projeli,je vidět,že tam asi nikdy nebyli.

Docela pěknou holku s manželem sedící naproti naše vyprávění zaujalo,nadšeně se pácájí do stehén,tak jim zazpívám českou písničku,a chci aby zazpívali jejich-bez samohrajek to nedovedou. Tak zpívám ještě pár dalších,jsou docela

unešení,jen auto začíná vyjíždět kopec od

Magdaleny do San Agustinu,a je dost slyšet motor,ve městě platíme za 25 km asi 35 Kč.Jsme odchyceni několika nahaněči hotelů,líbí se nám ten za rohem,hlavně cenou,kvalita je obvyklá v této ceně-má velkou dvoranu s pavlačemi na koncích.Budeme tu dvě noci.

San Agustín je jedno z lákadel nepřiliš navštěvovaného koutu jižní Kolumbie na východní straně Kordiller-živější je ta západní strana ,kde vede Panamericana. Naším údolím teče zase řeka Magdalena,nad S.A.v horách vlastně pramení a teče přes celou zemi až do Karibiku.A hlavně tu zanechali svými náhrobky původní,předkolumbovští obyvatelé,někdy až dost bizarní sochy. Jsou rozsety po kopcích v širokém okruhu,S.A.je tak nějak ve středu. Ještě se nám stane úsměvná příhoda-vybíráme restauraci,kde nehraje žádná hudba-místní

restauratéri si titíž myslí,že čím víc nahlas bude v jejich podniku hrát hudba,tím víc přijde lidí.. a sotva si objednáme,přijdou dva hoši s bubnem a flétnou a začnou s produkcí. Vousatí turisté sedící u stolu v druhém rohu jim nadšeně tleskají,tak se postavím a zazpívám chodskou „Zlatou šněrovačku“,tak zase tleskají mě,hoši jsou trochu zaskočení,zavrzejí ještě jednu,podojí ty druhé turisty a máme k jídlu klid.

Ráno vyjdeme asi 3km nad S.A.je tam největší naleziště soch,a po ránu docela klid od turistů,zpátky se vracíme oklikou lesem,a po obědě jedeme

příměstským busem k dvěma menším místům,jen asi 2 km,pak musíme pěšky,slunce dost pere,naštěstí jdeme mezi kávovníky a pomerančovými,tak že je i chvíli stín. Nejkrásnější je La Chaqira -relief postavy s velkýma očima na krásném místě nad řekou,která se tu zařezává do kaňonu,vyhlídka,vodopády.

Další,pondělní ráno vyjíždíme v půl šesté přes pohoří Coconuto směr Popayan-je to jen 133 km,ale asi 40 je přes národní park,kde nedovolili udělat asfalt,tak že bus jede v 3000 m asi 20km rychlostí,jednu chvíli staví ,asi se vaří chladič,asi po 3 hodinách vyjedeme z pralesa a na pravo se otevře výhled na hory mezi vrcholy Purace a Azucar,které mají skoro 5000 m. My si necháme zastavit asi 20 km před Popayanem,na odbočce na ves Purace,kam je to asi 14 km do kopce,bus nejede,tak stopujeme nákladňák,beré nás jen dva,a Honza nás asi v půlce předjíždí v minivanu.Je tam dřív než my,nákladňák funí do kopce,před každou serpentinou řidič troubí lodním klaksonem,a my se můžeme kochat siluetou hory Purace

4730 m před námi, je krásně jasno.

V pueblu Purace si dáváme bágly do jídelny, a jdeme se podívat na vodopád za vsí, nádherně. a po obědě se začneme shánět po dopravě dalších 12 km výše do Cruce de Mina, odkud se ještě 3 km jde k chatě v 3300 m, odkud se vyráží na Volcano Purace.

Napčeme se až za hodinu do školního busu - je v něm asi 80 dětí, sedí po 4 na dvojsedačce, a dalších asi 20 stojících dospělých kteří se přicpali, vč babky, sedící na schodech mezi dveřmi.

U chaty jsme po čtvrté, a po půlhodině konverzace s správkyňou pochopíme, že do parku se smí jen s průvodcem - nocleh, vstup do prku a průvodce nás každého stojí asi 300 Kč, dokonce tu i vaří, a docela levně. V noci je docela kosa, fouká vichřice, a ráno to moc dobře nevypadá.

Přesto vyrážíme s průvodcem který přijel na motorce v holinkách a ponču. Až k sedlu s antenami v 4000 to docela jde, krásné výhledy, o kus dál už jdeme do pěkného krpálu po sypkých kamenech, rádi se občas schováme za skálu, na horu se naválí mrak, není nic vidět, vítr rve řídký vzduch od úst, a je potřeba občas si orazit. K prvnímu vrcholu - okraji kráteru to už není daleko, jsme v 4400 m, ale vítr s námi pěkně cvičí, je vidět tak na 10 m, přehodnocujeme, zda má cenu lézt nahoru, když nic neuvidíme. I průvodce si oddychne, když dáme závěrečné foto a obracíme se dolů. V jednu jsme na chatě, a vyrážíme na bus do Popayanu, nakonec tam

dojedeme dvěma džípy v 5 odpo. Koupíme si lístek na noční bus do Bogoty, a odpoledne ve středu už brázdíme na kolech cyklostezky v Bogotě, které slouží hlavně na dopravu do práce apod.

Ve čt jedeme městským busem do historického centra, a prohlížíme všechna muzea kolem náměstí S. Bolívara - vojenské, policejní, zlata i obrazárnu Botero - vše je vesměs zdarma.

Na velkém čtvercovém náměstí je na jedné straně kostel, na další prezidentský palác, úřad starosty a justiční palác. Šopujeme dárky domů, Trans Milénium dojedeme zpátky už za šera. Doprava je tu řešena tak že mezi tříproudovými vozovkami jsou dva a dva pruhy pro busy s zastávkami uprostřed - dostanete se do nich po visutých mostech, platí se tu kartou která stojí asi 30 Kč, a nabití - jedna jízda asi 18 Kč, jak se dostanete do systému, můžete si tu jezdit třeba celý den. Busy nemají schůdky - zastavují u stanic, které jsou v úrovni podlahy busu. Moc ekologické to není, busy, i když většinou s značkami, dost hulí z výfuku.

Ráno se loučíme s naším hostitelem Milanem, a po cykloškách do odpoledne v poho

dojedeme na letiště. Balíme kola do obalů, převlékáme se a užíváme si letištního života. Odlétáme až večer, ráno jsme v 10 v Madridu, a po 5 h čekání v půl 7 v Mnichově- doprava do Mrákova je rychlá, tak že v 10 můžeme ještě navštívit legendární hospodu „105“ po které kamarádi tak toužili celou cestu.

POZNATKY: -Do Col je lepší jet s kartou, výměna za USD je zdlouhavá, s USD se dá platit jen na letišti a nevýhodně v některých obchodech. Někdy stojí u bankomatů fronty-asi vybírají nějaké podpory. Vůbec tu asi přeskočili jednu etapu, vše elektronické je tu velmi rozšířené i v poslední chatrči.

Pobřeží Karibiku je dosti pusté, a když už tu likvidují domky chud'asů, staví megalomanské resorty pro zbohatlíky, hotely jsou jen ve větších městech-my se chytli až v St. Martě.

Taky si zde začnete vážit vody-dostupnost pitné vody je leckde špatná.

Asi že jsme jezdili víceméně po venkově, se nám nestalo, že by nás chtěl někdo oloupit, ale i v Bogotě na sever od centra, jsme se večer necítili nebezpečně-kolem historického středu je to horší, je lépe jet taxíky, jsou docela levné. Na Buserminálu se stojí fronty na taxi- jsou to smluvní s pevnou cenou, na opěradle vzadu je licence řidiče s ceníkem podle ulic (jsou číslovány), cedulku s cenou dostanete už u okýnka na busáku-co by tomu řekli pražští taxikáři?

Lidé jsou tu komunikativní, ale bez znalosti pár slov španělsky se na venkově nobejdete.

Když jste skromní, dá se tu žít levně, nás to i s letenkami vyšlo do 40000 Kč/os za měsíc, vč. letenek a dopravy kol-tam 45 €, zpět 100 USD.

Silnice jsou vesměs kvalitní, je vidět, že tu nemrzne, ale trápilo nás množství retarderů, někde až zbytečných, které jsme se naučili mistrně projíždět.

Fotky najdete na www.donde.rajce.net

Luboš Andrš , Březen 2017

